

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. MARNI

Η ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

(Στη λεωφόρο Ρουσσινά, κοντά στο 'Ιπποδρόμιο, ένα ανοιχιάτικο άπογευμα, κατά τις τρέξις).

ΟΛΙΒΙΕ ΖΑΜΕ. (πλησιάζοντας τ' αμάξι, μέσα στο όστιο διέκρινε την παλιά του φίληνάδα).— Καλημέρα, Άννα!

ΑΝΝΑ ΤΡΙΜΠΩ, (κοκκινίζοντας ελαφρά στην άογή κ' έπειτα χλωμίζοντας).— Καλημέρα, Ολιβιέ!

ΟΛΙΒΙΕ.— Μήπως σ' έκανα να με περιμένεις;

ΑΝΝΑ.— Λίγα λεπτά μόνο. Είχα έρθει λιγάκι προτιέρα από σένα....

ΟΛΙΒΙΕ.— Αλήθεια; Και πού θά πάμε τώρα;

ΑΝΝΑ.— Όπου θέλεις.

ΟΛΙΒΙΕ.— Τι ώρα πρέπει να γυρίσης στο σπίτι;

ΑΝΝΑ.— Την ώρα του δείπνου.

ΟΛΙΒΙΕ.— Κι' έγω τ'ό ίδιο. Λίγη ώρα έχουμε στη διάθεσή μας, αλλά τόσο το καλλίτερο! Θέλεις να πάμε στο Σομόν; Έχει δέν έχουμε να φορηθούμε μή μας ιδεί κανένας γνωστός μας. (Στον μαζά). Άμαξά! Όδηγητέ μας στο Σομόν. Δεν είνε ανάγκη να χτυπάς δυνατά τ' άλογο σου, γιατί δε βιάζομασε, ξέρεις. (Στην Άννα). Λοιπόν, Άννα, τι γίνονται τα παιδιά σου;

ΑΝΝΑ.— Ό Γιώργος άρρώτητε τελευταία.

ΟΛΙΒΙΕ.— Και η Ίωάννα; Έξακολουθεί να τρωά τ'ό νύχτα τις;

ΑΝΝΑ.— Τι λές, καλέ; Η Ίωάννα έγινε σωστή γυναίκα.

ΟΛΙΒΙΕ.— Μιλάει καμιά φορά για μένα;

ΑΝΝΑ.— Πολλές φορές. Χτές μάλιστα βλέποντας τ' όνομά σου σέ μιá έφημερίδα έβαλε τις φωνές; «Μητέρα, ό Όλιβιέ Ζαμέ που γράφει θεατρικά έργα δεν είνε ό δικός μας Όλιβιέ; Αύτός που έρχοταν στο σπίτι μας;»

ΟΛΙΒΙΕ.— Φτώχη μου μικρούλα! Τό είνε αυτό αλήθεια;

ΑΝΝΑ.— Δεν με πιστεύεις; Κι' έτυχε νάναι μπροστά κι' ό πατέρας της. Μόλις την άκουσε με ζότταξε λίγο κι' έγω κοκκίνισα!

ΟΛΙΒΙΕ.— Δες να ύπομιάστηκε πάλι τίποτε;

ΑΝΝΑ.— Τώρα παιά... Τι να ύπομιαστή; Η σχέσεις μου μαζί σου δεν είνε ύποπτες. Δεν βλέπομισε παιά. Ό καιρός π' άγαπιόμαστε πέρασε...

ΟΛΙΒΙΕ.— Ναι, πέρασε ένας χρόνος σωστός από τότε.

ΑΝΝΑ.— Ναι, ένας χρόνος. Θυμάσαι... Είχα κατορθώσει να κούρω τρία όλοκληρα χρόνια την εύτυχία μου. Σ' άγαπούσα τόσο! Κι' όμως μ' έγκατέλειψες... (Γυρίζει τό κεφάλι της και κιντάει ανάμεσα από τό τζάμι).

ΟΛΙΒΙΕ. (πιάνοντας την από τό χέρι).— Τώρα όμως είνε καλά, Άννα, δεν είνε έτσι; Δεν ύποφέρες παιά;

ΑΝΝΑ. (μ' άλλαγμένη φωνή).— Όχι. Δεν έχω τίποτα τώρα.

ΟΛΙΒΙΕ.— Τότε μπορούμε νάμαστε ακόμα... φίλοι;

ΑΝΝΑ. (μ'ε τό πρόσωπο πάντα γυρισμένο προς τ' άξω).— Θα ίδου-με γι' αυτό, άργότερα.

ΟΛΙΒΙΕ.— Άλλως τε εγώ δεν έπαθα να είμαι φίλος σου, Άννέτα μου.

ΑΝΝΑ.— Καμένε μου Όλιβιέ! Ποϋ βρίσκεις αυτή την όρεξη να μού μιλάς έτσι! Μ' έχεις βασανίσει τόσο...

ΟΛΙΒΙΕ.— Τό ξέρω μόνο σου. Υπήρξα σκληρός, άσπλαχνός, αλλά πιστευέ με ότι παρ' όλα μου τα ψέματα και παρ' όλη μου την προστυχιά που έδειξα άπάντι ενός χαριτωμένου πλάσματος, σεν και σένα, ούτε μιá στιγμή δέ μού πέρασε άπ' τό νοϋ ή ιδέα πως μπορούσα να σέ χάσω για πάντα...

ΑΝΝΑ.— Κι' όμως μ' άφησες έντεκάμιση μήνες χωρίς εδηση. Επ' ένα όλόκληρο χρόνο, σέ κάθε ταχυδρομείο, περιμένα γραμμα σου. Κι' όταν έφτασε τέλος αυτό τό γραμμα προχτές τό πρωί, δέ μπορούσα να τ' άνοιξω... τόσο έτρωμα άπ' τη χαρά μου! Και, καθώς βλέπεις, έτρεξα άμέσως στην πρώτη σου πρόσκληση! («Έπειτα από λίγο, με φωνή σαρισμένη»). Κι' αληθινά είχες δίκιο να φερθής άπάντι μου με τέτοιον τρόπο... Τό καταλαβαίνω μόνη μου πως δέν άξιζα περισσότερο... Έκανα τό σφάλμα και ταπεινώθηκα μπροστά σου!...

ΟΛΙΒΙΕ. (προσπαθώντας να της βγάλει τ'ό γάντια).— Δός μου τώρα τό μικρό σου χεράκι τ' άπαλό! Δός μου τό χέρι σου γυμνό, για να τό σφιξω μέσ στα δαχτυλά μου, να τό νοιώσω να σπαταρά μέσ στο δικό μου. Μά γιατί τό τραβάς;

ΑΝΝΑ.— Γιατί... (τραβώντας τό χέρι της ξαφνικά). Ποϋ βρίσκόμαστε;

ΟΛΙΒΙΕ.— Δέ θυμάστε πολύ μακριά, νομίζω, από τό Σομόν.

Μά δεν είμαι και βέβαιος γι' αυτό... Στάσου! (βαβάζει). Όδός Κριμαίας! Διάβολε! Όδός Κριμαίας! Σ' αυτή την όδό έχω κάποιον ξίδεο πο.

ΑΝΝΑ. Ποιόν;

ΟΛΙΒΙΕ.— Έναν ξάδερφο της γυναίκός μου, πολύ φλύαρο, που δευθύνει κάποιον έργοστάσιο κάπου έδω. Άν τύχει και με δει μαζί με σένα, θάχω φασαρία με τη γυναίκα μου χωρίς άλλο...

ΑΝΝΑ.— Είνε ζηλιάρα;

ΟΛΙΒΙΕ.— Δέ μπορείς να φανταστής πόσο.

ΑΝΝΑ.— Πειό πολύ από ότι ήμουν εγώ άλλοτε;

ΟΛΙΒΙΕ.— Όχι τόσο. Αύτη όμως έχει δικήν νάνια ζηλιάρα. Πρέπει να την άκούσης να μιλή καμιά φορά για τ'ά συζυγικά καθήκοντα και τότε θά με πιστέψης. (Κατεβάζει τ'ά στόμια τ'ό άμαξι-ού). Αυτό που έκανα μού φαίνεται φρόνιμο.

ΑΝΝΑ. Φοβάσαι λοιπόν;

ΟΛΙΒΙΕ.— Για σένα τό κάνω, φοβίμαι μήπως δούν έσένα, μήπως έκτεθη;

ΑΝΝΑ.— Ά! Ό, αν είνε έτσι... (σηκώνει τ'ά στόμια τ'ό παραθύρου που είνε προς τό μέρος της).

ΟΛΙΒΙΕ.— Είσαι πάντα ή ίδια, δέν αλλάζεις καθόλου. Ό κίνδυνος σέ θέλγει, σέ γοητεύει πάντοτε...

ΑΝΝΑ. (μ'ε θλιβερό ύφος).— Ναι, είμαι πάντα άδιόρθωτη.

ΟΛΙΒΙΕ.— Ό τόσο τ'ά μάτια σου είνε θαυμάσια. Λείξε μου τ'ά μάτια σου!

ΑΝΝΑ.— Δέ μπορείς να τ'ά ίδης, άφου κατέβαξες τ'ά στόμια από τό μέρος σου...

ΟΛΙΒΙΕ. (βεντάζοντας τό δρόμο με προσφύλαξη κι' άνασχώνοντας ή γο τ'ά στόμια).— Λοζά σου ό Θεός! Τό έργο-στασιο τ'ό ξάδερφου μου τ' άφήσαμε πίσω μας... (Σηκώνει τ'ά στόμια). Λείξε μου τώρα τ'ά μάτια σου, τ'ά στοχαστικά σου μάτια, τ'ά τόσο θλιβερά! Ά! Τα μάτια σου! Έσκότσασα τη χαρά τους! Είμαι άσυχνητος γι' αυτό! (Την τραβάει κοντά του και φιλεί μ' ευλάβεια τ'ά βλεφαρά της, έπειτα της χαϊδεύει τό πρόσωπο και ση-τίνει να γιλήη τ'ά χείλη της).

ΑΝΝΑ. (Σπαρτώντας τον με δόναμι).— Όχι, όχι! Άσε με.

ΟΛΙΒΙΕ.— Τό στόμα σου Άννα, τό στομα σου!

ΑΝΝΑ.— Όχι, δέ θέλω!

ΟΛΙΒΙΕ.— Γιατί, άγαπαιμένη μου;

ΑΝΝΑ.— Δέ θέλω δέν είμαι δική σου παιά. Δέν είμαι δική σου...

ΟΛΙΒΙΕ.— Άσε με να σέ ξανακάνω δική μου. Μή φοβάσαι... Δός μου τ'ά χείλη σου, άγαπη μου, γλυκειά μου άγάπη που σ' έχασα και σέ ξαναβρήκα!...

ΑΝΝΑ.— Δεν είμαι παιά ή άγάπη σου. Είμαι ή πιστή φίλη σου, ή φίλη σου ή συντριμμενή από τ'ή θλίψη, ή φίλη σου ή κορησμένη από τόν έρωτα. (Σπαίει σ'ε λυγμούς).

ΟΛΙΒΙΕ.— Ό! Άννα, μιλάει!

ΑΝΝΑ. (άκουμπώντας τό κεφάλι της πάνω στόν ώμο τ'ό Όλιβιέ).— Άσε με να κλάψω. Μού φαίνεται πως αν μπορούσα να κλάψω πάνω στην καρδιά σου, ό πόνος μου θά γινόταν ελαφρότερος... Συλλογίσου πως κλάω πάντα μόνη μου!... (Άδυνατεί να εξακολουθήση πηγυμένη από τ'ά δάκρυα).

ΟΛΙΒΙΕ.— Ά! Δέ γιαιτρεύτηες ακόμα! Μ' άγαπάς ακόμα!... ΑΝΝΑ.— Ναι... ναι... σ' άγαπώ... σ' άγαπώ... Γι' αυτό... βλέπεις... δέν πρέπει... όχι δέν πρέπει να μ'άς ίδούν... γιατί... σήμερα... είμαι... είναι... δυνατή... και μπορώ και σέ άποκορώ... σου λέω όχι! Μά... αύριο... μεθαύριο... πούδ ξέρεις... Δέ θά μπορούσα... και... τότε...

ΟΛΙΒΙΕ.— Ήσούχασε... ήσούχασε! Έχεις δίκιο... Δεν είμαστε άκόμη όμοιοι για τ'ή φιλία... Πρέπει να περιμένουμε ακόμα κάμποσους καιρό... κάμποσους μήνες... (τ' αμάξι σταματάει). Θέλεις να μ'αυώμε μέσα στο πάρο; Ναι; (σ'όν άμαξιά). Πήγαινε μας στο πάρο. (Στην Άννα που όλο κιντάει τό γολθό της). Είνε τέσσερες και δέκα ή ώρα. Αισμόνησα ότι στις τέσσερες και μισή πρέπει ν' άνταμώσω τ'ή γυναίκα μου, για να φωνίσουμε.

ΑΝΝΑ.— Ά! τότε, πήγαινε... Δεν έχεις παρά λίγη ώρα ακόμα... Τρέξε!...

ΟΛΙΒΙΕ.— Κι' έσύ θά γυρίσης όλομόναχη στο σπίτι σου;

ΑΝΝΑ.— Ναι.

ΟΛΙΒΙΕ. (σφιγγοντας τό χέρι της).— Καλή άντάμωση, Άννα! Δεν είσαι θυμωμένη μαζί μου πού σ' άφήνω έτσι;

ΑΝΝΑ.— Όχι! (Άποχωρίζονται μελαγχολικοί προσπαθώντας να χαμογέλασουν).

— Τά χείλη σου!... Τά χείλη σου!...

